

LA UN ȚĂRM CIPRIOT

Ioan Humă

Marea nu încape
de atâtea ape;
eternu-i frământ,
deșert spumegând,
aruncă la mal
val după val.

Pustia lichidă sărută
telurica-ntindere mută.

Un dor neostoit o îndeamnă
s-ajungă, s-ajungă la vamă,
topită-n pământ
ca trupu-n mormânt.

Soarele-i orb,
aripă fierbinte de corb;
nici o licărire
sau unduire,
nici tremur de gând
ori urmă de cânt.

Dar necuprinsul tărâm de siliciu,
spațiu arzând, de supliciu,
izvoare vitale ascunde,
răsărind de niciunde.

Zeul neptunic, cu ochii de pară,
intră-n travaliu spre seară;
faur în noaptea genezei,
plăsmuiește febril, cu ardoarea ascezei,
splendoarea formelor vii,
visuri atâtea, mii și mii.

Din stânca marină,
gestație pe lună plină,
țâșnește firicelul de viață,
boare albă de dimineață.

Marea trimite, trimite la mal
val după val.
Neștiutele ritmuri măsoară clipele,
cu ele, Timpul-și-ntinde aripile.
Din orice parte furtunile vin,
solemna cadență clădește destin.

15 aprilie 2018

Cape Gkreko,
Cipru